

Verslag WK marathon in Banyoles gezien door de ogen van Stephan Verhoeven

Laat me maar meteen stellen, wat voorzien was als een weekje sportieve vakantie is uitgedraaid op een week sport en drama van het allerhoogste niveau.

Maar laat ons terug gaan naar het begin van wat vooraf ging aan deze onvergetelijke week. Dit verslag wil dan ook geen opsomming zijn van de sportieve prestaties maar wel een weergave van de indruk die het marathonvaren en de Belgische delegatie op mij gemaakt heeft.

Het begon allemaal tijdens de sponsorreceptie in het voorjaar waar Pier enkele enthousiaste oude rakkers wist te strikken voor het deelnemen aan de wereldbeker marathon in Banyoles in het noorden van Spanje. Voor de veteranen is er geen wereldkampioenschap maar een wereldbeker, what's in a name. Wij zagen ons zelf als deelnemer(ster) aan een heus wereldkampioenschap. Wie was lijdend (lange en korte ij) voorwerp. Marleen die haar tweede jeugd beleeft, Jacky die meeding om het aangenome aan het sportieve te koppelen en dit gedachtegoed kon delen met z'n K2 maat Stephan die ook de K1 zou varen. En dan Pier en onze trainer Jeroen die ook elk in hun leeftijdscategorie in K1 uitkwamen. Erik en Bart die voor niet minder dan een medaille gingen (vond ik tenminste die niemand anders dan hun en mijn deelname verzekerd wist) hadden hun deelname al eerder vastgelegd. Bart zou ook hoge ogen gooien in K1 dacht ik zo.

Ieder ging op z'n eigen manier naar ginder, of met de auto + caravan, met mobilhome of het vliegtuig. Alles netjes gecoördineerd door Pier die tevens afgevaardigde was van de officiële Belgische delegatie die dus niet bestond uit de eerder genoemde oude rakkers maar jong geweld van bijna uitsluitend Neerpelt aangevuld met enkele vaarders uit Zwevegem. Femke en Lieze, Hermien, Karen, William, Joeri, Piet en Toon. Geslapen zou er worden op de camping of een jeugdherberg die voor de jongeren geen onbekende locatie was.

De competitie startte op woensdag voor de masters met het K1 nummer. Eerst waren Pier, Bart en ikzelf aan de beurt voor 22 km varen en 5 overdragingen van +/- 75m. Na een superstart van Bart (zo kennen we deze vaarder die altijd ongecompliceerd aan zijn wedstrijd begint) waren Pier en ik al heel wat minder snel. Nu ik toch wel de traagste van pak. Dat dit ook z'n voordeel heeft bleek snel. In het midden van het meer slaat tijdens de eerste ronde Pier om voor m'n ogen. Ik riep Pier nog toe dat hij moest doorgaan, niet wetende dat het me later nog een ferme tik zou toebrengen. Het rechtblijven leek mij een vanzelfsprekendheid te zijn, niets was minder war zou later blijken! Elke paar kilometer zag ik wel iemand omliggen. Er waren dan ook heel wat wedstrijden op het zelfde moment bezig op het meer. Het gaf me het gevoel dat ik toch nog iets kon. Het loopnummer vooraf gegaan door het uitstappen en gevolgd door het instappen speelde zich af voor de tribune. We leken als het ware gladiatoren waarvan er sommige wel heel veel dorst hadden zoals ik. Anderen zoals Marleen, Pier en Bart liepen als hinden en renden voor hun leven. Het leverde Marleen een zilveren plak op, Bart een 9° plaats, Pier de 17° en mij de 20° plaats. Bart moest getroost worden. Na z'n start ging langzaam het licht uit, Marleen wist

daarentegen haar wedstrijd heel goed in te delen was doltevreden na haar 2-de plaats. Het was Heide Loncke (ook 2° in haar leeftijdsklasse) niet ontgaan en het vervolg zou komen op donderdag in de K2. Bart zijn karakter zou hem nog te pas komen daags nadien ook in de K2 met Erik, z'n wraak smaakte zoet. Ik als laatste had het vooruitzicht dat ik Jacky partij moest in de K2. Jeroen bracht het er ook lang niet slecht vanaf met z'n 20° plaats, hij had tenminste er een goed gevoel bij. Draait het hier niet allemaal om.

Op donderdag dus de K2. Het zou Neerpelt 2 medailles opleveren met Marleen knap derde en Bart en Erik die na een race 22 km in de kopgroep ook een 3-de plaats opleverden. En ik die Jacky z'n steun vroeg. Na 10km al kapot fluisterde Jacky me toe dat we het maar rustig moesten doen. Het ging me opslag een stuk beter.

Einde van de repetitie voor de organisatie. 's Avonds optocht en dan vrijdag het echt werk met de junioren en -23 jarigen in K1. Nu kon ik als supporter het hele circus volgen van op de tribune. Eerst de junioren met Femke die snel na de start omsloeg. Natuurlijk een geweldige tegenvaller. De race ging echter door met Lize die een hoofdrol speelde. Met 4 of 5 meisjes lagen ze ver voor tijdens hun wedstrijd van 17km met 4 overdraagpunten. Het zag er allemaal heel goed uit, Lize ging voor iedereen inclusief mezelf voor minstens brons, en dan plots bij de laatste instap welke voorafgegaan was door een uitstekend loopnummer neemt Lize een achterwaartse duik. Wat een ramp! Duidelijk aangeslagen zit ze toch weer snel in de boot. Ze is ondertussen wel gepasseerd en ziet snel dat de laatste 1000m te kort zijn om een medaille te behalen. Dit was balen, echt balen. Lize en Femke vonden nadien troost bij mekaar. Het zou het voorspel zijn van een onvergetelijk showspel 's anderdaags! De jongens die ook met hun wedstrijd bezig waren deden hun best. Het zou ze een plaats in het grote pak opleveren. Gelukkig voor hun weet ik wat ze gedaan hebben. Ik had ondanks mijn eigen bescheiden rolletje ook afgezien als de beesten. Iedere deelnemer verdient respect. Nu, zowel Piet als Joeri hebben volgend jaar opnieuw een kans om te bewijzen dat ze bij de top behoren en van Neerpelt komen.

Hermien, die niet als junior kon starten omdat er maar twee deelnemers per land toegestaan zijn, kwam samen met Karen uit bij de -23 jarigen. Haar jeugdigheid gekoppeld aan een mentaliteit van starten is al een overwinning gaf haar duidelijk vleugels. Zoals we haar kennen was ze niet uit haar lood te slaan en zelfs de slag van de hamer wist ze netjes te ontwijken. Ze werd zeer knap 8-ste. Ik zou KO geslagen zijn. Karen die haar grootste krachten verspeeld had tijdens het EK eerder en een prachtig geëindigd eerste jaar in Leuven speelde een eerder bescheiden rol en werd 17-de.

Dan de mannen -23 jaar met Toon en Laurens Pannencoucke. Toon verklapte me eerder toe dat ik zeker z'n eerste loopnummer moest volgen. Hij duwde zich zelf heel verstandig in een underdogpositie. Kort voor de start begon het te regenen. Het zou pas stoppen na de aankomst van Toon. Toon startte goed, niet super maar goed. Hij volgde kort op een wat grotere kopgroep met Laurens. Maar koppig zoals we hem kennen ging hij bijna alleen achter die mannen aan. Met ALLE loopnummers verkleinde hij het gat. Tijdens het varen liet hij de kopgroep niet uitlopen. Hoe mooi kan het marathonvaren toch niet zijn. Dat je deze atleten bijna kan aanraken wordt het wel heel zichtbaar dat ze heel diep gaan. Een tel-oefening leverde op dat de mannen aan +/- 4,5 min per 1000m voeren incl. loopnummer en dat over 26km! Als Toon uiteindelijk 7° wordt heeft hij zichzelf overtroffen. En voor mij is hij een held (toch al tot vandaag). Vol vertrouwen ga ik slapen na eerst aan een ronde tafel gedineerd te hebben met m'n kanovrienden. Het was ondanks alles weer net zo gezellig als alle voorgaande avonden.

En dan is het zaterdag 25/9/2010. De dag die onze onze club z'n eerste wereldtitel opleverde! We staan met enkele supporters opgesteld bij de eerste bocht en zien meteen onze K2 meisjes als

eerste de bocht doorgaan. Oef, en nu rustig blijven. Even later komen de mannen junioren voorbij maar we missen één boot. Tot overmaat van ramp is na Piet en Joeri die in het grote pakket zitten niets te zien van William en Jasper Bonte. Verdorie, heeft het nootlot nu weer toegeslagen. Ze komen even later als derde laatste door. De voorlaatste en laatste zijn ook omgeslagen. Snel de fiets op en richting de tribunes. We zien daar dan Femke en Lize die het schitterend doen. Ze hebben samen met de Hongaarse boot al een behoorlijk gat geslagen. Het moet ze de mogelijkheid geven hun eigen wedstrijd te varen dacht ik. Het komt er op zo'n moment op aan koelbloedig te blijven. Dit lukte hun dan ook aardig. Met een prachtige techniek waar Jeroen hun aan geholpen heeft droop de klasse er van af. Dit MOEST goed aflopen. Erik was er niet gerust in. Ik denk dat hij meer afzag dan de meisjes. Je moet zoiets meemaken, je kan de sfeer gewoonweg niet beschrijven. Met alles wat er al gebeurde de voorafgaande dagen was het als een spannende film. Ik doe een oproep (lees dit Bobo's) om hier een Olympische sport van te maken. Meer dan dat wat we die dagen al gezien en gevoeld hebben (schorre keel) kan sport niet bieden. En dit alles in een heel gemoedelijke sfeer. Maar terug naar de meisjes. Het laatste loopnummer kwam er aan. Snel waren Femke en Lize uit de boot. (hun K2 met de Belgisch kleuren waren ook een voorteken) Ze gaven als een raket de Hongaarse meisjes het nakijken. Dan de laatste instap en weg waren ze. Als op een wolk gingen ze er vandoor. Ze voeren gewoon los van de concurrentie. Plat geslagen door zoveel machtsvertoon was het een triomftocht tot de finish. De HELE Belgische delegatie viel mekaar in de armen. Hoe MOOI kan sport toch zijn. Het zou de Palestijnen en Israëliërs zelfs met mekaar doen verbroederen.

Maar er was nog een wedstrijd bezig. Piet en Joeri speelden een bescheiden rol. Het seizoen was voor hun duidelijk al even afgelopen. Finale plaatsen op het EK eisen hun tol. William en Jasper daarentegen waren bezig met een wel heel knappe inhaalrace. Ze gaven aan over een wel heel sterk karakter de beschikking te hebben. Het zal ze nog ver brengen. Van de +/- 30 starters wisten ze toch nog 17° te eindigen.

Na al deze suspens verdienen wij als supporters wel een drankje. Hij mocht wel maar bij één blijven. Bart, Els, Karine en ik vertrokken kort na afloop weer naar huis. De anderen bouwden 's avonds nog een feestje. Hier hadden we moeten bij zijn. We zouden wereldkampioen feestvieren worden !
